

Лише тепер Ліллі побачила, що на голові дракона красується бузкова шапка з вушками. Веселенька справа...

«До побачення, мої любі друзі! — сумно подумала вона. — Завтра я надішлю вам із гір докладного листа, щоб ви ніколи про мене не забували».

Зміст

1. Справжній замок	5
2. Прикра пригода у школі ...	19
3. У Старому театрі	29
4. Секрети майстерні	44
5. Обман близнюків	63
6. Стукіт сабо	77
7. Сварка через пантеру	94
8. Чорний день	105
9. Музична скринька з барабанами	118
10. Танець вампірів	132
11. Птах-охоронець	144
12. Пані Ву вирішує втрутитися	153
13. Томова найзаповітніша мрія	167
14. Нічний напад	187
15. «Сальтанді Глоріосус»	196
16. М'ятні хмаринки у джунглях	206

За мить до них вийшов Клеменс Вундер. Як завжди, він був одягнений у мішкуваті темно-сірі штани та зручну ляну сорочку навипуск. Довге волосся дядечко зібрав у недбалу гульку. Новими були тільки дебелі чоботи на ногах. Звичайно він носив сандалі.

— Прибули нарешті! — широко всміхнувшись, привітався він. — Ласкаво просимо до нашого замку Сплячої Красуні!

— Арчі летів тисячею кружних шляхів! — поскаржилася Ліллі. — На цьому наполягла пані Ву.

— Усе правильно, — кивнув швець. — А в мене було вдосталь часу, щоб перевести майстерню й обрати для тебе найкращу кімнату. А там, де колись була стайня, я знайшов пару чудових чобіт.

Мосьє Арчибальд роззявив пащу й позіхнув.

— Мон дьє! Я мушу негайно лягти спати. Дві доби без сну для дракона терібль, жахливо! Кошшна лусошшка мого тіла змучений майже до смерті!

Дядечко Клеменс вдячно поплескав його по шиї.

— Ти знову чудово попрацював, мій любий Арчибальде. На тебе можна покластися!

ки — реставратори, які відновлюють фрески та розписні стелі замку. Вони — справжні митці.

Ліллі не переставала дивуватися. Замок видався дівчинці дивовижним місцем.

— А близнюки? — запитала вона, позіхаючи наввипередки із драконом. — Хлопчики чи дівчатка?

— Усьому свій час. Гадаю, тобі варто відпочити, — втрутився дядечко Клеменс. — Вам *трьом* варто відпочити, — поправив він себе. — Ваша тривала подорож, мабуть, була дуже виснажливою. — І не дочекавшись відповіді, Клеменс Вундер підхопив племінницю на руки й заніс до замку.

— Та це ж справжня спочивальня принцеси! — зраділа Ліллі, опинившись у кімнаті, яку для неї обрав дядечко Клеменс.

Ліжко накривав блакитний оксамитовий балдахін, а ошатна постільна білизна була сліпучо-біла. Скриня з одягом Ліллі вже стояла відчинена біля завішаної гобеленом стіни.

Ліллі поспіхом натягнула на себе піжаму й почистила зуби над гарно оздобленою мініатюрною раковиною. Вода тонкою цівкою витікала з роззявленої пащі порцелянової кобри. Але Ліллі була надто втомленою, щоб вважати це моторошним. Вона з радістю пірнула під м'яку перину.

Він засунув у вуха навушники й, на-
свистуючи пісні з «Книги джунглів»
і пританцювуючи, став спускатися схо-
дами на шкільне подвір'я. Користува-
тися мобільним телефоном на території
школи було суворо заборонено, але
після розмови з паном Траубе Тому було
на це начхати.

Біля шкільних воріт на нього чекала
Ліз.

— Що сталося? — стурбовано спита-
ла вона. — Чого хотів від тебе Тюхтій? —
Коли Том чи його сестра-близнючка
сердилися на пана
Траубе, то жар-
тома називали
класного керів-
ника Тюхтієм.

Знизавши плечима, Том мовчки про-
йшов повз неї. Йому не хотілося гово-
рити із сестрою про футбол. Вона все
одно не зрозуміє, чому він відмовився
від місця в команді.

Але відмахнутися від Ліз було не так
уже й легко.

— Агов, я до тебе говорю! — Дівчин-
ка вихопила телефон з його рук і вимк-
нула музику.

— Ти з глузду з'їхала, чи що?! — обу-
рився Том і спробував забрати в неї свій
мобільник. Він аж зубами заскрипів, бо
досі сердився.

— Що сталося?! — повторила Ліз
своє запитання. Вхопивши брата за за-
п'ясток, вона пильно глянула йому в очі.
Та за мить її погляд пом'якшився. —
Томе, що сталося? Ти весь наелектризо-
ваний. Я відчуваю це кожною порою. —
Вона накрила його руку своєю й міцно
стисла.

Так траплялося завжди. Ліз одразу
відчувала, коли Томові було кепсько.
Якось вони разом із батьками каталися

